

Llum verda

L'horitzó es desentrella i s'allunya i me'n neix fam

Foto: Andrea Jofre

Sempre em fa mitja gràcia veure turistes intentant aturar taxis ocupats, com si el codi de llums fos només un suggeriment i a còpia d'insistir es pogués driblar la realitat del que passa. Llum verda, lliure. Qualsevol altra cosa, ocupat. O no disponible, només. Però passen els minuts amb els braços alçats, inútils.

Passa també amb el viure, que té codis de llums. Però no tot l'espectre és visible a ull nu, i es passa èpoques llargues empaitant transports ocupats. No són per a tu, no t'hi escarrassis. Soc un turista, una passatgera despistada a la vorera que espera la seva oportunitat en una Babel cridanera que m'eixorda els ulls i em manté en pausa.

Però hi ha tombs inexplicables, moments d'espera que es fan ocasions. El món s'ha afinat al meu voltant i em miro el paisatge, l'observo, i els ulls, les mans, el cos sencer m'hi encaixa. Estranyament hi correspon i l'horitzó es desentrella i s'allunya i me'n neix fam. I què ha passat? Pot ser l'atzar, dubto que sigui el mèrit. Hi crec poc, en el mèrit, potser és només que he encès la llum verda.

